

En helt almindelig død

Af Lars Ahn Pedersen

Det begynder - eller rettere, ender - på et kontor, som slet ikke er et kontor. Over for ham sidder en mand, som ligner en læge, men ikke er det.

Manden smiler imødekommende.

"De er kommet til det helt rette sted, hr. Levin. Vi mener i al ubeskedenhed selv, at vi er de bedste på markedet til at yde den unikke service, De efterspørger," siger han med en stemme, der næsten må være designet til at vække tillid. Eller også har han bare været på talekursus.

Piet studser over tiltaleformen. Han kan ikke mindes, hvornår han sidst har været Des med nogen, men han må erkende, at det virker. Det får ham til at føle sig som noget særligt.

"Jeg har fået jer varmt anbefalet fra flere sider," siger han.

Manden sender ham et bredt smil. "De er selvfølgelig klar over, at vi har en procedure, vi må følge, inden vi kan indgå en aftale. Dette indebærer, at De skal svare på en række spørgsmål, som kan føles stærkt personlige og grænseoverskridende. Det kan virke mærkeligt, at vi - som udbyder - stiller krav til Dem som kunde, men det er jo som bekendt ikke en hvilken som helst slags service, vi leverer."

Piet nikker. "Det er jeg fuldt ud indforstået med."

"Godt," siger manden. "Lad os begynde. De grundlæggende oplysninger først: Deres navn er Piet Gregor Levin. De er født den 24. juli 2525 på rumstationen Gargarin IV ved Mars. De er 852 år gammel. De er gift for 11. gang og har 45 børn. Deres nuværende bopæl er Edenburg, Valhal på planeten Freja 9 i solsystemet Tau Ceti. Er det korrekt?"

"Ja."

Manden læner sig en lille smule forover i sin stol. "Udmærket. Mit første spørgsmål til Dem, hr. Levin, er: Hvorfor ønsker De egentlig, at vi skal slå Dem ihjel?"

#

Han fortalte det først til sin kone og sin bedste ven, som i dette tilfælde var én og samme person. De fleste anså et sådant ægteskab som en gave, men for Piet havde det altid mere virket som en forbandelse. Han og Maaya havde kendt hinanden længe, inden de blev forelsket. Men de havde kun været gift i et par år, før det gik op for dem, at de fungerede bedre sammen som venner end som ægtefolk. Nu boede de hver for sig, men var aldrig blevet skilt og mødtes så tit, de kunne, fordi de stadig nød hinandens selskab.

Maaya tog meddelelsen om, at hun snart ville blive enke forbløffende roligt.

"Virkelig? Hvornår skal det ske?" spurgte hun, mens hun fortsatte med at tilskære et bonsai-træ. Maaya arbejdede som freelance-havearkitekt og lod sig hyre til at designe andre folks virtuelle haver, så træet foran hende var ikke ægte, men en holografisk repræsentation, som man stadig kunne røre ved og ændre på.

"Så hurtigt det kan lade sig gøre," sagde Piet, som på den ene side var lettet over hendes reaktion, men omvendt ikke kunne lade være med at føle sig en lille smule skuffet over de udeblevne tårer.

Maaya så vantro på ham. "Vil det sige, at du ikke engang er begyndt at planlægge det endnu? Det er simpelthen så typisk-"

"Jeg har først lige truffet beslutningen," protesterede han. "Og hvad er der at planlægge? Jeg skal jo bare dø. Hvor kompliceret kan det være?"

Maaya rystede på hovedet. "Tro mig, det er ikke helt enkelt. En af mine tidligere arbejdskolleger fortalte mig om dengang, hendes far ville dø, og det havde åbenbart været et større cirkus. Det krævede et hav af tilladelser, som skulle igennem en masse instanser, før det kunne lade sig gøre. Så du må hellere se at komme i gang."

"Hvem var det, der fortalte dig det?" spurgte Piet i håb om, at han kunne få sig nogle gode råd fra vedkommende. Han måtte indrømme, at han ikke havde skænket den praktiske side ved sin død mange tanker.

"Nené Won. Jeg tror, du har mødt hende et par gange."

"Nené Won? Vel ikke Sal Wons datter?"

"Jo, hvorfor?"

Piet måbede. "Det kan umuligt være hende. Jeg spiller *Ragnarok* med hendes far.

Jeg var sammen med ham så sent som i sidste uge. Hvornår er han død?"

"Det er flere år siden. Det var kun en midlertidig fase. Han blev bare træt af livet i en periode. Hvor længe regner du med at være væk?" sagde Maaya og klippede videre.

"Øh ... for evigt," sagde han.

Maaya skar en hel gren over.

"Se nu, hvad du fik mig til at gøre," sagde hun irriteret.

"Du kan vel bare gå tilbage-"

"Det er ikke noget at spørge med, Piet," sagde hun.

"Jeg spørger heller ikke," sagde han og tog fat i hendes hænder. "Skat, jeg mener det. Jeg skal dø, og jeg kommer ikke tilbage."

Maayas øjne begyndte at blive blanke. "Jamen, hvorfor ...?"

Piet sukkede. "Det er svært at forklare."

At dø var langt fra nogen ny tanke, men til forskel fra tidligere var han denne gang ikke deprimeret eller befandt sig i en personlig og/eller økonomisk krise. Faktisk kom det lidt bag på ham, at han pludselig var så sikker i sin sag.

Livet var godt i det 34. århundrede. Han var gift med en vidunderlig kvinde og havde en stor familie. Penge var ikke noget problem, og han kunne arbejde, når han havde lyst, og han havde masser af fritid til at dyrke sine interesser og sin omfangsrige venskabskreds. Men jo mere han tænkte over det, jo mere blev han overbevist om det rigtige i sin beslutning.

"Jeg føler bare, at tiden er inde," forsøgte han. "Da jeg senest havde fødselsdag, prøvede jeg at finde ud af, hvad jeg ønskede mig. Og så slog det mig, at jeg ikke ønsker mig mere af livet. Jeg har det lige nu præcis, som jeg altid har drømt om. Jeg har ikke flere mål, jeg skal nå. Jeg føler mig lidt som en forfatter, der er ved at nå til vejs ende med sin historie. Jeg kan sagtens føje flere kapitler til, men det vil blot være at trække slutningen i langdrag. Så det har intet med dig at gøre."

Hun fnyste. "Vi er gift, dit fjols, så selvfølgelig har det med mig at gøre, at du pludselig har tænkt dig at forsvinde ud af mit liv for evigt."

"Jeg beklager, skat, men jeg gør det ikke for at såre dig."

Maayas ansigt fik et hårdt udtryk. Hendes øjne var klare og tørre igen. Piet gik ud fra, at hun havde fået sin hjerne til at skabe et stof, der kunne holde følelserne i ro.

"Jeg vil ikke være din enke. Jeg har prøvet det én gang før, og jeg nægter at blive udsat for det igen," sagde hun og angreb bonsai-træet med en hidsighed, der fik Piet til at glæde sig over, at det ikke var ægte.

"Hvordan vil du undgå det? Jeg har ikke tænkt mig at ændre på min beslutning," sagde han.

Hun kiggede op fra det skamferede træ.

"Det er ganske enkelt," sagde hun. "Jeg vil skilles."

#

"Slå ihjel?" siger Piet forvirret. "Hvem taler om, at jeg skal slås ihjel? Jeg ønsker bare at dø. Det andet lyder så voldsomt."

"Det forstår jeg," siger manden og ser forstående ud. "Men det er vores erfaring, at det er bedst at tale lige ud af posen. Når De siger, at de ønsker at dø, beder De om noget, som for mange mennesker vil forekomme uforståeligt. En stor del af menneskehedens virke har jo netop bestået i at forlænge levetiden så meget som muligt, og det må siges at være lykkedes i sådan en grad, at det i dag kræver en væsentlig indsats at gøre en ende på sit liv."

Piet smiler skævt. "Jeg ved det. Ellers sad jeg ikke her lige nu."

"Hver dag dør der milliarder af mennesker, hr. Levin. De omkommer i ulykker, bliver myrdet eller begår selvmord. Men bortset fra de steder, hvor man har forsoget teknologien af religiøse eller økonomiske grunde, er det ikke enden for disse mennesker. De har selvfølgelig en virtuel kopi af dem selv liggende, som betyder, at de kan genskabes i løbet af få timer, med mindre der er så lidt genetisk materiale tilbage, at de må rekonstrueres helt fra bunden. Jeg ser, at De også selv har gjort brug af muligheden, hr. Levin."

"De færreste lever så længe uden at komme galt af sted," siger Piet og gyser ved tanken om de fire gange, han er vendt tilbage fra de døde. Det værste var dengang, hans rumfærg eksploderede, og han måtte genskabes ud fra det materiale, han havde afleveret i sin gen-bank.

Manden nikker alvorstungt. "Min pointe er, hr. Levin, at det er forholdsvis

risikofrit at dø i vore dage. Hvis man husker at lagre sin hukommelse jævnlige, mister man minimum et par timer af sit liv og i værste fald nogle år. Men det, De beder om, er væsentligt mere drastisk. De vil have elimineret enhver mulighed for at kunne vende tilbage. Er det korrekt forstået?"

"Fuldstændig," siger Piet med fast stemme. Dette er en samtale, han har ført med sig selv utallige gange, men det er alligevel noget andet at høre en fremmed sige ordene.

"Så i realiteten beder De os faktisk om at slå Dem ihjel," siger manden.

"Ja, når nu du udtrykker det på den måde," indrømmer Piet.

Manden læner sig tilbage i stolen. "Godt, så fik vi det på det rene. Har De stadig mod på at fortsætte? De er ikke ved at fortryde?"

"Overhovedet ikke."

Manden slår sine hænder sammen. "Glimrende. Det næste, vi skal have fastslået, er, hvordan De ønsker at dø."

(Læs resten af novellen i *Den nye koloni – Lige under overfladen 5*, Science Fiction Cirklen, 2011)

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/).